

What's Inside...

02	EDITOR'S LITTLE NOTE	10	CAPE COAST
03	GHANA IN NOVEMBER		VOLUNTEER CORNER
	FEATURE – MMOANINKA FESTIVAL	11	Story by Cecilia Bak
04	Special Feature- Traditional Dance of Ghana		
	HOST FAMILY	15	VOLUNTEER DETAILS
07	Joyce Ofosehene		
	REGIONAL UPDATE	16	STAFF DETAILS
09	KUMASI AND KOFORIDUA	17	SOCIAL MEDIA

EDITOR'S LITTLE NOTE

AKWAABA AND GREETINGS FROM GHANA! WELCOME TO NOVEMBER EDITION OF THE GATEWAY, THE OFFICIAL NEWSLETTER FOR PROJECTS ABROAD GHANA!

WELCOME TO NOVEMBER IN GHANA.

WE HAD AN AMAZING MONTH WITH MANY HARD WORKING VOLUNTEERS. WE HAD A HEALTH WALK WITH CHILDREN FROM OSU CHILDRENS HOME. ENJOY THE BEAUTIFUL PICTURES FROM THE WALK ON ANY OF OUR PROJECTS ABROAD FACE BOOK GROUPS.

WE HAVE A GREAT STORY FROM A DANISH VOLUNTEER WHICH I HOPE YOU WILL ENJOY READING.

MOANINKO FESTIVAL

This festival is celebrated by the chiefs and people of Offinso in the Ashanti Region of Ghana.

History and Purpose

The Offinso traditional area was founded about three centuries ago by Nana Dwamena Akenten I. The Mmoaninko Festival derives its name from the event of the second

Dormaa War. After the war, and as the chiefs were sharing their spoils of war, some scrambled for their rightful share of the property as some took gold, silver, diamonds etc.

Nana Wiafe Akenten I sat quietly and peacefully in defiance of Asante wisdom. When Nana Wiafe was asked what he wanted out of the booty, he answered "I want the land that would be left after the other chiefs have exhausted the goods."

Nana Osei Tutu seeing this, rewarded Nana Wiafe Akenten I with a large expanse of land bigger than that of any Ashanti divisional chief. When Nana Wiafe chose land instead of instant personal riches, others questioned the wisdom behind his decision but he had a foresight of a prosperous future of Offinso state in mind.

The fruit of Nana Wiafe's wise choice is the present vast and prosperous traditional area known as Offinso District, the largest area in the equation of Ashanti geographical divisions. Apart from the land given

him, Nana Wiafe Akenten I was also honoured by Nana Osei Tutu who traditionally bequeathed him as a war leader and hero (Osahene) because of his display of bravery and gallantry.

The land which Nana Wiafe Akenten I chose has benefited and is still and will continue to benefit posterity. The land has matured into a productive state, which means that the state has become stable (Oman no agyina) hence the name MANGYINA. The festival was celebrated as Mangyina, associated with the nation of a stable and prosperous state.

Nana Wiafe Akenten III, his subjects and well-wishers celebrate to recall the great event of Nana Wiafe Akenten I. The Mmoaninko Festival can be seen to be socio-religious-political ceremony. In the social sense, it provides an occasion where the citizens of Offinso who had travelled, come back to the town.

Politically, it provides a forum where the chief and his elders dilate on important matters pertaining to the Offinso state and, for that matter, national issues. Nana Wiafe Akenten III is a unity loving person, so when the people of Offinso are united with him they can struggle together for common social amenities for the district.

Then Offinso state, which has always stood besides the Golden Stool, can stand by Asantehene. He and Ashanti region can stand behind the head of state for national development and unity. Religiously, during the celebration of Mmoaninko Festival, some rituals are performed.

Since the festival is associated with the Asona stool belief system, the chief will offer prayers to God (Nyankopon i.e. God almighty) the earth goddess (asase yaa) and the Asona Royal Ancestois (nasamanfoo) for blessing upon himself, Offinsoman, Ashanti Region and Ghana. The festival is a week-long celebration and it is annual. The climax of the celebration is the durbar of chiefs and people.

Traditional Dance of Ghana

Inseparable from traditional music, the dance and ceremony that accompanies it is used to greet gods and spirits, to re-enact or tell a story or legend, or simply as a social recreation. These ceremonial dances may occur at funerals, celebrations, important historical dates and festivals.

There are simply too many rituals and dances to describe, but here are some of the major dances that you may encounter while in Ghana.

Adzogbo

Originally a war dance, now adapted as a social and recreational dance. Women begin the dance with Kadodo, a dance with elegant movement of the arms and taps and hops from the leading foot. Men follow in a series of energetic Atsia, performances which show their strength, dexterity and agility.

Kple

A religious dance from Greater Accra, this dance is performed by priestesses at shrines during the Homowo Festival in late August and early September (see Festivals in Ghana). This dance is used to communicate with the gods and to bring blessings

Bamaya

This is a dance of the Dagbamba tribe from northern Ghana. This is an outrageous display of men dressed as women in a dignified, graceful, and thoroughly campy celebration. It marks the end of a great drought that occurred in the 19th Century and was ended when the men all dressed as women to ask the gods for help because prayers by women supposedly get a quicker response.

Adowa

This is sometimes referred to as the 'Antelope dance' because this dance mimics the jumping of an antelope. It is a recreational dance performed gracefully and athletically by men and women in Akan areas

Nmina

This is a dance seen at social gatherings in the Northern region. It is performed by women singing praise to their creator and those who have help to raise them

in life. The Calabash features prominently in this dance as a musical instrument as well as dancing accessory.

Agbadza

This is the traditional dance of the Ewe tribe of the Volta region. Performed by men and women accompanied by drums, rattles and gong-gong, there are two main movements: a slow step where the arms move back and forth while extended downwards, and a fast step where the arms flap at the side with elbows extended

OUR HOST FAMILY OF THE MONTH

Joyce is a trader who sells various types of drinks at the main market in Koforidua. She has hosted volunteers before from the American Field Service (AFS). She is also a very good friend of Lydia, who is also a host.

Joyce lives with her son, Michael Tetteh (1987), who is a student. Micky has friends who often visit the house.

Joyce's husband, Jonathan, lives outside the country and visits occasionally, as do other relatives.

Joyce's house is located about 5 minutes' walk away from the Macdic Hotel where Lydia, another host, lives.

Koforidua is the capital of the eastern region of Ghana. It has lots of stores, banks, a post office, internet cafes and petty traders.

From Koforidua you can visit the Boti Waterfall, Kumasi (the garden city), and other interesting places.

All volunteers in Ghana live with a local family and hence gain a rich and varied experience of Ghanaian life. Respecting the family's rules and customs and explaining your own culture are key to a happy home.

Joyce hosts a maximum of three volunteers. Your room, shared with another volunteer, will have two beds, a fan, a light and plenty of space for clothes. Meals will be a mixture of Ghanaian and western foods. The family are keen for you to try the local dishes, however they also appreciate the need for variety and that some people have particular tastes.

Joyce understands that volunteers like to go out in the evenings, but would like to know where you are going and prefers that you do not come home too late, particularly during the week when you may disturb the family.

Kumasi

Kumasi AKA Oseikrom started the month with sixteen volunteers; seven (7) Medical volunteers, seven (7) Care volunteers and two (2) Veterinary volunteers. We had 4 new arrivals and 6 departures.

Monitoring volunteers in their placements and host families is the norm for the staff over here especially on Mondays, Tuesdays and Fridays. During our visits we are able to get to know their problems, understand them and help to find lasting solutions to any problems.

Medical outreach

Outreach is the major programme organized by Projects Abroad where volunteers are able to get involved in the activities which they are denied in the hospitals. We organize medical outreaches for the Medical volunteers in Kumasi for the month. Medical volunteers are highly welcomed in major public schools, private schools, orphanages and day care centres. Volunteers are always motivated by children and teachers with big smiles welcoming them to their schools and orphanages.

At the school and orphanages volunteers are able to check the teacher's sugar level, blood pressure, and body mass index (BMI). They also offer advice to them based on the above issues. For the children, volunteers are able to treat skin diseases, minor wounds and also check the BMI of the children where necessary.

Veterinary outreach

We started the month with two Veterinary volunteers. They are placed at Amakom

vet clinic. In the week volunteers get the opportunity to visit farms, domestic animals and pets and give them vaccinations, treating disease outbreak, debeaking chicken and getting involved in surgeries and castration.

Animals treated include; goats, sheep, cattle, pigs, dogs, poultry etc.

Quiz night

Quiz night is a social event organized by Projects Abroad for our volunteers. Kumasi organizes our quiz night on Wednesdays. Activities we organize include quiz competitions among groups, meeting by the pool, going to the stadium, having two lessons, drumming lessons etc.

Kumasi as it is now

As it is Christmas next month, many have started their shopping already which has brought several people to the city. Because of this there have been traffic jams all over the city in all directions which is making movement very difficult. During this time pick pocket business is also very high. We always advise volunteers to be extra vigilant and not to carry valuable items to the city

KOFORIDUA

This month, there are fourteen (14) volunteers in Koforidua. We have seven (7) volunteers doing the Medical project and the rest are doing the Care project. Kirby and Emma arrived on 13th November and they are settling well. All

the volunteers are happy with their placements.

Medical outreach is going very well with Gifty, the medical coordinator, organizing health talks, dressing wounds and offering first aid services at school athletic competitions. We are arranging for a small village outreach on 25th November at Bukunor. There we will be checking temperatures, blood pressure and sugar levels.

For the first time, we had Vera (Desk Officer) visiting us in Koforidua on 9th November. She was taken around the placements and host families in Koforidua. Her trip wouldn't have been complete without visiting the bead market so we made sure she didn't miss out.

Our quiz-night is getting more interesting upon introducing games as part of the quiz. We have been playing some Ghanaian indoor games such as ludo and oware. Volunteers ignore the scorching sun to play volleyball and it is very fun!

Sanne Riepma, who is Medical volunteer, donated exercise books, colour pencils, erasers, colouring books, balloons, toffees and toys to Juliana Day Care Centre on 11th November. The headmistress, teachers and children were very happy with the donation.

I have attached some photos of the games.

CAPE COAST

We have a total of about twenty five (25) volunteers in Cape Coast for the month of November and we are still expecting about four (4) more to arrive soon. Most of the volunteers are doing Care projects, combining working at the day care in the mornings with orphanage care work in the afternoon. The rest of the volunteers are doing Teaching, Journalism, Rugby and Medical projects. Both Medical and Care volunteers who have free time in the morning are asked to join the outreach at the leprosy camp which is done on a daily basis. Plans are also underway to organize a quiz competition, games etc to mark this year's WORLD AIDS DAY which falls on 1st December.

Story from Cecilie Bak

Mit navn er Cecilie, jeg er 19 år, er lige blevet færdig med STX og nu sidder jeg i Ghana. Jeg er snart halvvejs i mit ophold på i alt fire måneder. Mange folk siger at tiden går utroligt hurtigt, men jeg ved ikke om jeg kan erklære mig 100 % enig. De første to-tre uger er gået før man får set sig om, for her er alting nyt, og også en smule skræmmende.

Jeg husker tydeligt første dag jeg skulle finde vejen frem og tilbage fra arbejde. Jeg var opmærksom på alt og alle og utrolig nervøs, men jeg klarede det overraskende nok i første forsøg og så strålede jeg af selvtillid. Jeg var ikke til at skyde igennem! Det er den fedeste følelse. Jeg var virkelig stolt af mig selv - og hvis en ghaneser hørte mig nu ville han/hun grine højt, for for dem er trafikken her, det mest naturlige i verden, men for mig er det første gang jeg har oplevet noget så kaotisk. Det skal så siges at man vænner sig til det ret hurtigt, og nu virker det genialt. Det er så billigt og let og selv de mest øde og ubeboede steder kan man finde en tro tro der kører derhen hvor man skal. Jeg er meget imponeret.

Jeg arbejder på et børnehjem i Kumasi. Der er tre forskellige huse, et pigehus, et drengehus og et hvor de handicappede børn bor. Jeg har arbejdet i pigernes hus i en måned, men har ofte besøgt drengenes hus, for der sker lidt mere = de har brug for hjælp en gang imellem. Men det er meget svært at beskrive dét sted. Det har været forfærdeligt og fantastisk på én gang. Ikke forfærdeligt som i: Dér skal jeg aldrig hen igen, men mere som i: Nogle gange skal man være taknemmelig for at bo i Danmark. Der er altid beskidt, for de går med sko indenfor, de har ingen støvsuger, men koste lavet ud af strå, det regner ofte og udenfor er der rødt mudder, så det giver en god beskidt blanding. Derudover vasker de ikke hænder som vi gør derhjemme, der er

ingen håndvaske, de tørrer bare hænderne af i tøjet og så er det fint. Der er ikke noget legetøj, udover det de frivillige har taget med, og hvis man ikke opfører sig ordentligt bliver man slået og sendt hen i "kravlegården" til de handicappede børn. Men der er SÅ meget der vejer op for alt det ubehagelige.

Jeg kan huske at jeg var meget nervøs for om børnene ville være bange for mig, men da jeg trådte ind i "pigernes hus" blev jeg nærmest overfaldet. De var super glade og gav mig en varm velkomst. Fra dag et følte man sig værdsat. Og det er ikke sådan at denne glæde over at se en ny frivillig holder op, man kan

mærke på dem, hver eneste dag, at de synes det er fedt når vi kommer og leger med dem. Så hvis man ikke kan mærke glæden fra "husmødrene", så kan man i hvert fald mærke den fra børnene. For jeg kan huske at jeg syntes "husmødrene" var lidt skræmmende. Der er en bestemt en, Miss E, hun er en stor, sort kvinde, meget bestemt og man ser hende ikke smile. Hun var den der skulle tage imod mig den første dag, I kan ellers tro at jeg makkede ret med det samme. Men når man har været der i en uges tid og de har set én an, så er der ingen problemer og de er super flinke, man skal bare have modet til at begynde at snakke med dem, selvom man føler at de hader en. Jeg husker hvordan jeg kom i snak med dem, de sad udenfor og lavede "grød" til børnene, og så gik jeg hen til dem, spurgte om jeg skulle hjælpe med noget, men i stedet gav de mig en stol og begyndte at spørge om hvordan tingene fungerer i Danmark. Jeg viste hende billeder af min familie og venner og snakkede om en helt masse. Jeg har altid en falsk vielsesring på (i øvrigt en rigtig god ide!), så man slipper for alle frierierne, men altså, en af husmødrene spurgte til hvem min forlovede er, og jeg måtte så lige opdigte en fyr, så langt så godt, men så begyndte hun at spørge hvornår vi skulle giftes, om jeg kunne lave mad, hvilket arbejde han har osv. Her blev det mere indviklet, for hun ville jo have at jeg skulle gå derhjemme og passe kødgryderne mens han arbejdede, men fik forklaret hende at det ikke foregår sådan i Danmark. Her deler man opgaverne lige imellem sig, også de huslige pligter, og man får altså ikke en masse penge af ens mand når man gifter sig. Hun forstod det vist ikke helt, men var mere forarget over at jeg i det hele taget vil giftes hvis det er sådan realiteterne ser ud. Fra den dag kaldte hun mig for sin datter. Jeg arbejder som sagt i "pigehuset", hvor 13 piger i alderen 2-8 år og 6 piger i alderen 14-18 år bor, alle helt fantastisk søde. Der er altid to "mødre" på arbejde og de skifter tre gange i løbet af dagen. Jeg møder som regel mellem 8-8.30 og mit arbejde går egentlig "bare" ud på at underholde og beskæftige børnene. De

havde sommerferie på det tidspunkt, så der var ret tit kaos og skænderier, men det meste af tiden er alt fryd og gammen. Det er ikke fordi der er legetøj eller noget, men et stykke stof eller en dametaske kan underholde dem i flere timer. Når jeg tænker på hvordan børnene hjemme i Danmark hvert år til jul pakker den ene gave op efter den anden uden egentlig at interessere sig for dem overhovedet, bliver jeg en smule forarget. For hvis man kommer herved skal der ingenting til for at imponere børnene og gøre dem glade. Fx: Da en af de andre frivillige havde sidste dag på børnehjemmet ville vi give ham en afskedsgave, så jeg havde købt papir og farveblyanter så mine piger kunne tegne nogle tegninger til ham. Da vi var færdige med tegningerne og jeg gav blyanterne til pigerne var reaktionen overvældende - det var som om jeg lige havde givet dem et gavekort på 2000 kroner til Fætter BR. Det reddede deres dag og de har blyanterne endnu. Her bruger børnene faktisk de ting de får stukket i hænderne, og det er lige indtil det falder fra hinanden, og ikke engang dér stopper de.

Udover at underholde børnene består mit arbejde også i at tage mig af de handicappede piger. Der er tre og hver dag klokken 12.00 bliver de madet, får skiftet ble, bliver badet og får rent tøj på. Min første dag på børnehjemmet skulle dette selvfølgelig også gøres. Jeg fik stukket en flaske i hånden med noget flydende grød af en slags, jeg skulle made den mindste af pigerne, hun er blind og hendes arme og ben er helt stive, så hun kan ikke bevæge sig. Denne dag ville hun ikke

spise så en af mødrene tog over. Hun vendte nærmest bare bunden i vejret på flasken og så havde pigebarnet ellers bare af at sluge det. Det var meget ubehageligt at se på, men det hjalp og hun fik spist op. Når de bliver vasket kommer de op i et lille badekar en efter en, her vasker de dem med en lille klud, og da de ingen tandbørster har, får de børstet tænder med den samme klud som de får vasket deres krop med, med sæbe vel og mærket. Deres tandkød bløder altid efter denne seance og ja.. Det er egentlig ikke særlig rart det hele, men man vænner sig til det og finder ud af at det er sådan det fungerer.

To uger inden skolestart var jeg på en lille outreach med skoleinspektøren Shirley, og Mike - en anden frivillig. Vi var ude at kigge i kvarteret omkring børnehjemmet. Man skal ikke gå særlig langt før man ender i det fattige kvarter. Her mødte vi nogle børn og de vidste tydeligvis hvem kvinden vi havde med var, de sagde i hvert fald: Ham her går ikke i skole, og pegede på en lille dreng, Kwami. Vi fandt hans familie, det viste sig at hans mor døde da hun fødte Kwami, faren havde én gang afleveret Kwami på børnehjemmet, men hentede ham igen, gav ham til sin bror hvorefter han drak sig ihjel, dagen efter fandt broderen ham i grøften. Drengen havde hverken trøje eller sko på, han legede med en lille plastikbold, han var tydeligvis ikke bange for hvide mennesker, i hvert fald så hang han op ad os på vejen videre til de næste huse. Men vi fik overtalt hans familie til at sende ham i skole på børnehjemmet og det var et held, for det går rigtig godt. Nogle gange er

der problemer, for han har ikke haft nogle forældre, så jeg tror det er underligt for ham lige pludselig at skulle indrette sig efter andre og høre efter hvad der bliver sagt. Men jeg har taget ham til mig, trøster ham når han græder, for jeg tror jeg kan forestille mig hvor svært det må være. Børnene fra børnehjemmet har 100 andre søskende, han har ingen. Han er en herlig lille dreng, har det sødeste ansigt og hvis man beder ham stille og roligt om at høre efter eller gøre hvad der bliver sagt, så gør han det.

Den dag vi fandt Kwami, fik vi yderligere 6 børn til at starte på vores skole. Det er en af de dage jeg føler jeg har gjort den største forskel. Vi fik forhåbentlig reddet disse 7 børn fra at skulle sælge plantain chips resten af deres liv.

Jeg har nu arbejdet i skolen i en måned og jeg elsker det. Jeg er hjælpelærer i en KG2 klasse, børnene er cirka 5-7 år, og halvdelen af dem er børn jeg kender fra børnehjemmet. Der er en anden lærer i klassen sammen med mig, for børnene forstår ikke særlig meget engelsk. Men jeg er utrolig glad for at jeg får så stort spillerum som jeg gør. Jeg er med til at planlægge undervisningen, læreren Christiana spørger om jeg har ideer til hvordan vi kan lære dem de forskellige ting, jeg får lov at undervise selv osv. Jeg føler at jeg gør en forskel, og eftersom jeg er i skolen i tre måneder, får jeg endda lov at se hvordan børnene udvikler sig. Man behøver nu ikke engang være der i så lang tid, for det går stærkt. Der er stor forskel på hvor meget de kan, og nu hvor de har en ekstra lærer i klasseværelset er der lige pludselig mulighed for at hjælpe de børn, der har det svært uden at spille de andre elevers tid. Hver morgen inden timen starter synger vi og laver fagter, ligesom: "hoved, skulder, knæ og tå", nogle gange på twi, andre gange på engelsk. Men det er simpelthen så sjovt og det er en fantastisk start på dagen. Man kan kun blive i godt humør!

Før jeg tog af sted troede jeg, at det der ville fylde mest ville være det at arbejde på

børnehjemmet, men jeg fandt hurtigt ud af at det kun er det halve. For når vi ikke arbejder, så mødes alle de frivillige i fritiden, vi tager hen på et hotel for at svømme i poolen, vi tager ud og spiser, vi tager på bar eller diskotek eller også mødes vi bare på netcafeen. Vi har malet børneafdelingen på et af hospitalerne i Kumasi, og hver onsdag er der møde hvor vi har quiz eller lærer twi. Det er hvad man får hvis man vælger Projects Abroad, man kan være sikker på at der altid er personale til at tage sig af dig hvis du er syg, har brug for hjælp eller bare føler du har noget du gerne vil tale om. Da jeg var syg, fik jeg besøg af en af fyrene fra organisationen. De to første dage bliver man vist rundt, og så er man sikker på aldrig at kede sig. Det er meget mere socialt end jeg havde regnet med og vi har været alt fra 6-16 frivillige i Kumasi, næsten hver weekend tager vi på tur. Jeg har snart rejst Ghana tyndt.

Vi har blandt andet set:

Lake Bosumtwi

Vandfald

Kakum National Park

Lake Volta

Busua

Derudover har vi været i Cape Coast, blandt andet hvor der var festival, hvilket var en fed oplevelse, alle folk var glade og der var musik i gaderne, så der blev danset overalt, mellem taxaerne, i butikkerne, og selvfølgelig på Oasis, som er det mest populære sted at overnatte hvis man er Obruni.

Jeg har været i kirke og til bryllup med min værtsfamilie, jeg har været i en landsby hvor de væver og meget meget mere.

Der er ikke kun frivillige der arbejder på børnehjemmet, der er også medicinske frivillige. Hver torsdag og fredag tager de på

“medical outreach”. Jeg har nu været med to gange og det er virkelig fedt. Vi tager ud på skoler og så behandler vi børnene, hvis de har ringorm, eller infektioner fx. De er altid rigtig glade for at se os og det ender ofte i leg i stedet for behandlinger, men sjovt er det hvert fald.

Alt i alt så har dette været den bedste oplevelse nogensinde! Jeg har fået venner for livet, børnene på børnehjemmet vil aldrig blive glemt, de har gjort stort indtryk på mig. Det ghanesiske folk er det mest venlige folkefærd jeg nogensinde har mødt og de skal være stolte af det de har at byde på. Jeg er forbløffet over at se folk der ingenting ejer, men alligevel tager hver dag med et smil. Alle her arbejder fordi de skal overleve. Hvor folk i Danmark brokker sig over at de skal sidde i Netto til klokken 20, så går der her piger rundt med kæmpe baljer på hovedet, i 30 graders varme og på alle tider af døgnet. Det de skal leve af, er de penge de tjener ved at sælge vandposer til 20 øre pr. styk. De aner ikke hvad morgendagen bringer, men hvis de ikke sælger deres vand, deres plantain chips, FanIce, Mentos eller peanuts, så må de gå sultne i seng.

Ofte har jeg set folk på gaden og nogle gange tænker jeg på om det mon er børn der engang har boet på børnehjemmet, om lille Kwami ender der om 20 år eller om han er en af de heldige der får et job og kan forsørge sin familie.

Ghana har helt sikkert været en øjenåbner, og jeg vil aldrig glemme de mennesker jeg har mødt eller de steder jeg har set. Jeg føler at jeg har gjort en forskel her og jeg håber, at børnene om mange år vil tænke tilbage på de frivilliges besøg og huske det som et lyspunkt i deres barndom.

SOCIAL MEDIA

Guys!

Don't forget to join our official Facebook Group for our entire placement Regions:

Hills: <http://www.facebook.com/group.php?gid=2355118946>

Kumasi: <http://www.facebook.com/group.php?gid=2330126047>

Cape Coast: <http://www.facebook.com/group.php?gid=2450760029>

Accra: <http://www.facebook.com/group.php?gid=2581495079>

PAHRO: <http://www.facebook.com/group.php?gid=113609401994015>

Country Blog: http://www.mytripblog.org/mod/blog/group_blogs.php?gl=true&group_guid=2915

SOME IMPORTANT CONTACT INFORMATION

Kotoka International Airport (Info. Desk)

Tel: 00233302776171

Police

Tel: 191

Fire Service

Tel: 192
